

SØNDERJYLLAND

Endelig kunde vi faa Lov til at være med til at fejre Genforeningen med et Besøg i det genvundne Land. For første Gang i vor Historie drog et Kor paa ca. 100 Mand paa en 8 Dages Rejse til Sønderjylland. Turen gik over Faaborg, hvor vi holdt en lille Koncert, til Sønderborg. Borgmesteren i Faaborg deponerede hos Formanden 3 Flasker Cognac som Middel mod Søsye, og det viste sig at være et fortræffeligt Middel: der var ingen Søsye, men heller ingen Cognac, da vi kom til Sønderborg.

Paa Toppen af Dybbølbanke vajede Dannebrog, og inde paa Kajen, der var pyntet med Flag, stod Tusinder af Mennesker viftende og jublende. Aldrig har vi sunget »Der er et yndigt Land« med større Begejstring end her. Borgmester Koch bød Velkommen, og hans Frue overrakte Formanden en Buket Blomster, og med Begejstring raabte vi Hurra for Sønderborg. Efter at være indkvarterede samledes vi i Kongeskansen paa Dybbølbjerg, hvor en talrig Forsamling havde givet Møde. Oberstløjtnant Petersen holdt et udmærket Foredrag om Kampene den 18. April 1864. Formanden takkede og udtalte Ønsket om, at dansk Ungdom maatte forstaa, hvilke Ofre der var bragt her, og at de ikke havde været forgæves. Vi sang nu »Slumrer sødt i Slesvigs Jord«, og denne smukke Sang, sunget paa dette minderige Sted af det store Kor, gjorde dybt Indtryk paa alle. Senere samledes vi til sønderjysk Kaffebord i Hotel »Dybbøl Banke«, hvor Taler holdtes af Andreas Grau, Erik Lunn og Oberstløjtnant Petersen, og der blev sunget Sange baade firstemmigt og unisont.

Paa Vej til Sønderborg.

Søndag den 15. Maj (Pinsedag) benyttedes til Udflugt, til man Kl. 16 mødtes i Kathrinelund, hvor vor første Koncert i Overværelse af ca. 2000 Mennesker fandt Sted under vældig Jubel. Om Aftenen under Festmaaltidet i Sønderborghus Festsal, der var smukt pyntet, talte Borgmester Koch for Kongen og Andreas Grau for Studenter-Sangforeningen. Andreas Grau og hans Hustru havde gjort et mægtigt Arbejde navnlig blandt Ungdommen. Med en aldrig svigtende Interesse havde de ofret Tid og Kræfter paa Ar-

bejdet for Danskhedens Bevarelse. Han døde midt i sit Arbejde, men hans Minde vil blive bevaret. — En af Sønderjydernes trofaste Førere, Peder Grau, holdt en varmtfølt Tale. Kun faa taler det danske Sprog saa fuldendt og skønt som denne gode danske Mand. Mange andre Taler blev holdt, og Samværet fortsattes længe, og tilsidst bar Studenterne Peder og Andreas Grau i Guldstol under Sang og Jubel. — Anden Pinsedag skiltes vi fra

Carl Bratli, Andreas Grau og S. A. M. Bügel.

vore gæstfri Sønderborgværter og stævnedes med Dampers mod Kollund gennem Flensborg Fjord. Under Sang nærmede vi os Dampskibsbroen, der var pyntet med Flag og grønt. Vi blev modtaget af talrige Flensborgere, der var taget derop under Ledelse af Konsul Valdemar Neergaard-Møller og Frue. Det følte noget vemodigt at mødes med vore Landsmænd, der var stængt ude fra Danmark; de havde jo haabet at komme med hjem, men Døren blev lukket for dem.

Paa Festpladsen ved Kollund vajede et mægtigt Dannebrogssflag, en Gave fra Studenter-Sangsforeningen til de Danske i Flensborg, det var det Flag, som vi i

1911 havde med hjem fra Amerika. Ca. 6000 Mennesker lejrede sig i Græsset omkring Tribunen, og under Roger Henrichsens Ledelse sang vi vore danske Sange, og sjældent har vi haft et mere taknemligt Publikum, der var ikke mange tørre Øjne, medens vi sang de nationale Sange, og megen Lykke gjorde vore glade og muntre Studentsange. Solister var Per Biørn, Olaf Holbøll og Poul Knudsen. Efter Koncerten tog Journalist Jessen Ordet og bragte en Hilsen fra Flensborg. Formanden svarede med at ønske, at de danske syd for Grænsen vedblivende maatte være vort Pinsefolk, der ligesom Sønderjyderne bragte os Sol og Sommer.

Formanden udbragte et Leve for Kongen og Dronningen, til hvem et Telegram afsendtes. Kongesangen blev sunget med stor Begejstring. Til Slut

sang alle: »Jeg elsker de grønne Lunde«. — Efter en vemodig Afsked med Flensborgerne tog vi i Biler til Graasten, hvor vi blev modtaget af en Komité med en gammel Studentsanger, Grænsegendarmeriets Chef, Oberstløjtnant Aage Moltke, i Spidsen. Det var en stor Glæde at holde Koncert i Graastens Slotsgaard — samme Morgen var Dannebrog gaet til Tops paa Slottet som Tegn paa, at det atter var i dansk Eje. Sangerne var anbragte paa Terrassen mellem Sidebygningen og Taarnet, og vi konstaterede, at det var det ypperste Koncertlokale i Danmark; de ca. 3000 Tilhørere var da ogsaa begejstrede. I den skønne Sommeraften skabtes en ejendommelig Stemning, og navnlig klang Olaf Holbølls Røst vidunderligt; det fineste Piano kunde høres selv af de fjernest staaende i den store Forsamling.

Bagefter var der Kaffeborde. Sang og Taler klang ud i Sommernatten, og der var her som overalt paa vor Rejse stor Glæde og Taknemlighed ved Genforeningen. Konsul Valdemar Neergaard-Møller holdt en udmærket Tale.

Med Tak til de gæstfri Graastener gik Rejsen nu til Tønder, hvor Danskheden havde den vanskeligste Stilling. Blandt de mange udmærkede danske Mænd i denne By kan nævnes Bagermester Thorvald Petersen, der bød os velkommen. Han var en af Danskhedens bedste og varmeste Forkæmpere i de trange Aar i Tønder.

Vi begyndte med at ture rundt i Omegnen til det morsomme, gamle Møgeltønder og Højer, helt ned til Rosenkrans, hvor Grænsen gaar midt i Gaden; nogle opsøgte Mindestenene for Guldhornene ved Gallehus.

I »Tonehallen«, der ikke helt svarede til sit Navn, da Akustikken var daarlig, gav vi en Koncert for et lydhørt Publikum, hvoriblandt en Del tyske Borgere. Ved Kaffebordene bag efter herskede den fornøjeligste Stem-

Ankomsten til Kollund.

ning, især der, hvor Bügel og Baastrup førte an. — Det var glædeligt at se Danskhedens Vækst i Tønder, og vi haabede, at vort Besøg vilde styrke den; der havde ikke været nogen Mislyd, og vi mødte overalt kun Venlighed.

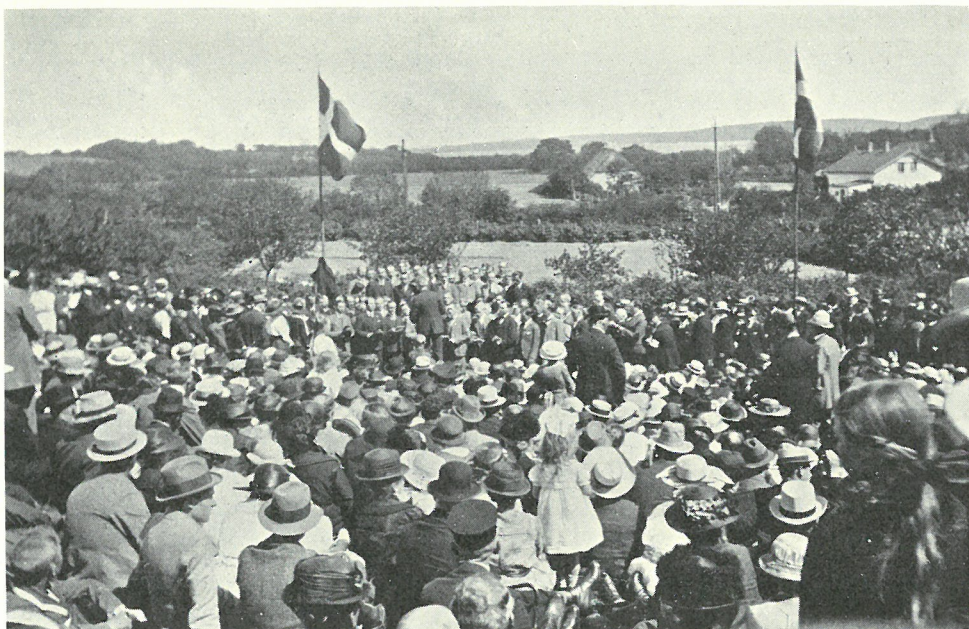
Med Ekstratog kørte vi nu videre til Haderslev og holdt en hel lille Koncert paa Tinglev Station. — Paa Banegaarden i Haderslev var der stor Modtagelse, hvorefter vi blev indkvarteret og indtog Frokost i Hjemmene. Der blev Tid til at bese Byen og aflægge et Besøg paa den gamle Kirkegaard, der gemmer saa mange Grave med kendte danske Mænd.

Om Eftermiddagen holdt vi Kirkekoncert i Domkirken, der var fyldt til sidste Plads. Det var herligt at synge her, og det lød kønt i den gamle danske Kirke, Per Biørn, Olaf Holbøll og Poul Knudsen var Solister.

Efter Middag i Hjemmene samledes Værter og Sangere til tvangsfrit Samvær i Harmonien (det gamle historiske Samlingssted for Danskerne under Sprogkampen). Lektor Ottosen talte for Studenter-Sangforeningen, og Formanden for Haderslev og vore Værtsfolk. En af vore hæderkronede Sangere, Professor C. C. Jessen, var mødt og deltog i Festen. Han havde i 1881 været med paa en Sønderjyllandstur med et Kor af Studentsangere, det berømte Kor »Gedebukken«. Han har i Axel Sørensens »Mindeblade« skrevet en saare fornøjelig Skildring af Turen. De var helt nede i Flensborg, hvor de fik en varm Modtagelse.

Det var i 1881, og nu i 1921 stod C. C. Jessen her i Harmoniens Festsal blandt danske Mænd og Kvinder og talte smukt om Minderne. Han blev hyldet og baaret i Guldstol. Stemningen blev livligere og livligere, gode og muntre Ord blev talte, og Sangen lød langt ud paa Natten, og man hørte Kvartetsang paa Gaderne og rundt i Hjemmene. Der var alligevel Stemmer i Behold, da vi næste Dag, desværre i Regnvej, blev befordret i Biler til den sidste By Aabenraa. Under Jubel og Hurraraab tog vi Afsked med Haderslev og kørte Syd paa under Anførsel af en Studentsanger, Amtsassessor Carl Bang i Aabenraa. Solen kom frem, da vi naaede Knivsbjerg, som blev besøgt og beset under kyndig Vejledning.

I Aabenraa gav vi to Koncerter, en i Kirken, og en i Teatret. Ogsaa i denne By festede vi paa et historisk Sted, nemlig Folkehjemmet, hvor saa mange Møder var holdt, og hvor Rigsdagsmand H. P. Hanssen holdt sin glimrende Tale i 1914, da man fejrede 50-Aaret for Dybbølslaget. Ved Festen talte H. P. Hanssen for Formanden, i hvis Forældres Hjem han som ung Mand var kommet paa Besøg, og Formanden fortalte om H. P. Hanssens storslaaede Arbejde for Danskheden i Sønderjylland.

Festpladsen ved Kollund.

Det var nu paa Hældningen af vor Sønderjyllandstur, og vi vilde nyde den helt til Bunden. I den skønne Sommernat i den smukke Omegn lød Sang og atter Sang. Der skulde ikke mere spares paa Stemmerne, og kun faa kom i Seng. — Den vellykkede Tur var endt. Der var en bevæget Afsked paa Bane-
gaarden, og for sidste Gang tolkede Formanden Studenter-Sangforeningens Tak til de trofaste Sønderjyder. Deres Haab er nu opfyldt og Ventetiden forbi, men vi fik et levende Indtryk af, at Befolkningen stadig vaager, og det er nødvendigt. Turen havde i alle Maader været vellykket. — Besøget havde været af stor Betydning saavel for Befolkningen som for Sangerne, og Bestyrelsen kunde med god Samvittighed modtage Sangernes Hyldest og Tak paa Københavns Banegaard.

Den aarlige Skovtur i Juni Maaned formede sig nærmest som en Mindefest for Sønderjyllandsturen.

Forinden havde Stockholms Studentsångarförbund givet en saare vellykket Koncert i Tivoli under Ledelse af Dirigenten Einar Ralf, en gammel Bekendt af Studenter-Sangforeningen. Med stor Dygtighed havde han oparbejdet dette unge friske Kor. Efter Koncerten var vi Værter ved en mindre Sammenkomst i Tivoli, en rigtig studentikos Aften med Gluntar og megen skøn Sang.